

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

— Κατὰ τὸν Ernst von Wildenbruch —

Δέν ἔχεις σταυλο ἀερικό καὶ στολισμένο σπίτι,
καὶ μὲ χορτάρι δροσερὸ γεμάτο τὸ παχνί σου ;
Μήνα καὶ δὲ σε πότισαν καὶ νηστικό σ' ἀφήκαν ;
Σὲ νοιώθουνε ἄν λαχταρεῖς, σοῦ δίνουν ἄν γυρεύεις ;
Πές μου ἄλογο βασιλικό, πές μου ἄτι ζηλεμένο.
—Μὲ νοιώθουνε ἄν λαχταρῶ, μοῦ δίνουν ἄν γυρεύω.
—Πές μου ἄλογο βασιλικό, τ' εἶνε καὶ σὲ πικραίνει ;
Γιατὶ μοῦ στέκεσαι βουβό, γερμένο τὸ κεφάλι ;
Πές μου γιατί δέν χλιμιντρᾶς, χαρούμενο ἄν πρώτα,
ὅταν πηδοῦσες τὴν αὐγὴ περήφανο ἔς τὸν κάμπο ;
Γιατὶ τὸ μάτι σου γοργὸ ἄν πρώτα δέν ἀστράφτει ;
Γιατὶ δὲ σεῖς τὴ χήτη σου καμαρωτὸ ἄν πρώτα ;
—Δὲ χλιμιντρῶ δὲ χαίρομαι γιατί πονεῖ ἡ καρδιά μου.
Ὁ βασιληᾶς μὲ ξέχασε, ὁ ἀφέντης δὲ μὲ θέλει.
Τὶ τοῦκαμα καὶ μὲ ξεχνᾷ, καὶ μοναχὸ μ' ἀφίνει ;
Δέν μὲ καβαλλικεύει πειά, καὶ πάει ἕνας χρόνος.
Σήμερα τὰ χχράμχτα ἦρθαν κοντὰ μου πάλι.
Μὲ στόλισαν ἄν μιὰ φορὰ μὲ τὰ γρυσᾶ στολίδια,
μοῦ βάλαν σέλλα κεντητὴ καὶ χάμουρα ἀσημένια.
Χλιμίντρησα καὶ ρώτησα : Ἐ τὸ βασιληᾶ μὲ πάτε ;
Μ' ἐκύτταξε ἕνας γέροντας, σταυλίτης ἀσπρομάλλης,
ἐβογγίζαν τὰ στήθια του, γεμίσανε τὰ μάτια,
Καὶ μοῦ ἔπε : Ναι, ἔς τὸ βασιληᾶ, ἐγὼ ἦρθα νὰ σὲ πᾶω.
Καὶ πᾶμε πέρα μακρῶ ἔνενα φαρδὺ σωκάκι.
Ἄγνάντεψα τοὺς ἀρχηγούς ποῦ πηγαινὴν μαζὴ μας,
ὅταν λαλοῦσε ἡ σάλπιγγα τραγοῦδι τοῦ πολέμου,
κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἀφέντη μου περήφανο πηδοῦσα.
Μουθοῦνισα κ' ἐκύτταξα νὰ ἰδῶ τὸ βασιληᾶ μου·
μὰ ἦρθαν ἔλοι, ἔλοι τους, μόνον αὐτὸς δέν ἦρθε.
Κι' ἄκουσ' ἀντάρα μακρυνή, βουβή, φαρμακωμένη,
ὡσάν νὰ πέφταν χῶματα σὲ ἀνοιγμένο λάκκο,
κ' εἶδα ἕνα ἀμάξι, νὰ περνᾷ ἀνάμεσα ἔστον κόσμον,
καὶ τὸ τραβοῦσαν ἄλογα ὀκτῶ μαυροντυμένα.
Ἄργα, μονά, λυπητερά βαρῶσαν ἡ καμπάναις,
καὶ μ' ἔβαλαν νὰ περπατῶ πίσω ἀπ' τὸ μαῦρο ἀμάξι.
Ἀπόμειγε ἄδεια ἡ σέλλα μου, καὶ κείνος δέν ἐφάνη !
Καὶ πῆγα ἀπὸ κοντὰ ἄργα, κ' ἄργα, ἄργα πατοῦσα.
Χίλιοι δεξιά, χίλιοι ζερβιά, καὶ χίλιοι ἀπὸ πίσω,
χιλίας χιλιάδες ἦτανε, κανεὶς λαλιά δέν εἶχε,

κ' ἐμπρὸς μακρῶ, ἀτέλειωτη τραβοῦσε ἡ μαύρη στράτα.
Ἐ τὴν πόρτα ἄν ἐφτάσαμε στάθηκ' ἀγριεμένο.
—Χωρὶς τὸν καβαλλάρη μου δέν πᾶω παραπέρα !
Εἰς τοὺς παληούς καλοὺς καιρούς, ἄν ἔβγαινα ἄστονκάμπο,
καμαρωτὸ ἔστη ράχη μου τὸ βασιληᾶ μου εἶχα.
Ἄνεμιζαν τὸν κορνιαχτὸ ψηλὰ τὰ πέταλά μου,
καὶ μιὰ φωνὴ χιλιοστόμη ὀλόγυρα βροντοῦσε :
«Καλό ἔς τονε τὸ βασιληᾶ», λέγαν τὰ παλληκάρια,
«Καλῶς σᾶς ἡῦρα σύντροφοι», τοὺς ἀπαντοῦσ' ὁ γέρος.
Καὶ ἴορα πάλι, σήμερα, θὰ ξαναρθῆ ἄν πρώτα,
καὶ θὰ ρωτήση καὶ θὰ εἰπῆ : Ποῦ εἶνε τ' ἄλογό μου ;
καὶ θὰ κυττάξῃ γύρω του, γιὰ νὰ μὲ ἰδῆ, νὰ μ' εὔρη.
Ἄφηστε νὰ σταθῶ ἐδῶ, νὰ τὸν ἀκαρτερέψω.
Τὰ χαλινάρια δάγκωσα, ἀγρίεψα ἀφρισμένο,
κ' ἀπὸ τὸ χέρι λύθηκα, ποῦ ἀγάλια τὸ τραβοῦσε.
Νά, κ' ὁ σταυλίτης ἔρχεται, τὴ χήτη μου χαϊδεύει,
καὶ μοῦ μιλεῖ καὶ τρέχουνε τὰ δάκρυα του ποτάμι.
—Μὴ μοῦ ἀγριεύης, ἔννοια σου, περήφανό μου ἄτι·
ὁ βασιληᾶς, ὁ γέρος σου ἐδῶ κοντὰ μου εἶνε.
Τὸν ἐπιζῆσαν τὰ κλάμματα, δέν εἶπε ἄλλο λόγο,
καὶ τὸ κεφάλι γύρισε, καὶ μοῦ ἔδειξε τ' ἀμάξι.
Δέν ξέρω πῶς, δέν ξέρω τι μέσ' ἔστην καρδιά μου μπῆκε
καὶ μοῦ ἔκοψε τὰ ὑπάτα ἄσά δίκωπο μαχαίρι.
Ὅλοι βουβοί, βουβὸ κ' ἐγὼ ἔστη μακρυνὴ τὴ στράτα,
ἐπῆγα πάλι ἀπὸ κοντὰ κ' ἄργα, ἄργα πατοῦσα.
Ἐχω καὶ σταυλο ἀερικό, καὶ στολισμένο σπίτι,
καὶ μὲ χορτάρι δροσερὸ γεμάτο τὸ παχνί μου,
μὲ νοιώθουνε ἄν λαχταρῶ, μοῦ δίνουν ἄν γυρεύω.
Μὰ πέστε μου, ὁ βασιληᾶς πότε θε νᾶρθῆ πίσω ;
Δέν θὰ ἔβγῃ πειά, δὲ θὰ προβῆ ἀπ' τὸ ψηλὸ παλάτι ;
Ἐ τὸ ἄλογό του τὸ πιστὸ δὲ θ' ἀνεβῆ ἄν πρώτα ;
Δέν ἔχετε φωνή, λαλιά ; ἐξουδαθήκατ' ἔλοι ;
Τὶ κλαῖτε, κλαῖτε γύρω μου ; τί κλαῖτε καὶ βογγᾶτε ;
—Σῶπ' ἄλογο βασιλικό, καὶ μὴ ρωτᾶς τί κλαῖμε.
Δέν τὸ τραβᾶς νὰ σοῦ τὸ πῶν, δέν εἶνε νὰ τὸ μάθης...
Τὴ χήτη τὴν περήφανη κρέμασ' τὴν κάτω, κάτω,
κ' αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖς, μὴ σκάφτης μὲ τὰ νύχια.
Εἶν' ἄγιο χῶμα, καὶ βαθειὰ σκεπάζει πεθαμένους.
Τὸν πεθαμένο μὴ ξυπνᾶς, κουράστη καὶ κοιμᾶται.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΧΟΣ

